

Hoofdstuk 1. Een nieuw model.

Yokohama. In een van de fabriekhallen van de Ozakacompagnie.

Maak u klaar heren voor een blik op het nieuwe Japan.

De kleine man achter de microfoon maakt een theatraal gebaar met zijn beide armen. In de zaal zit een grote groep mannen. Sommige met opschrijfboekjes en andere met dure fototoestellen met grote flitslampen en een indrukwekkend aantal knoppen. Als de kleine Japanner achter de microfoon de handen spreidt flitst het licht tientallen malen op.

De azaat ziet het met welgevallen aan. Het gaat precies zoals hij gehoopt en gepland had. Misschien nog wel beter. De mensen in de zaal eten uit zijn hand. En wat zijn er veel. De toch niet kleine hal is voor een groot deel gevuld. Voor hem zit de hele internationale autopers. Bijna ieder autoblad of van enige betekenis heeft wel een afvaardiging gestuurd. Ook niet zon wonder, het komt niet zo vaak voor dat er een nieuw automerk bij komt. Tevreden kijkt de kleine man, meneer Ito Ozaka, de schitterende hal rond. Dit had zijn vader eens moeten zien. Tegelijk beseft hij dat zijn vader er misschien niet eens zo blij mee geweest zou zijn. Maar vader leeft niet meer. Nu is hij de directeur en hij heeft de touwtjes strak in handen. Vader was een ras Japanner. Hij heeft miljarden verdiend met zijn machinefabriek. Begonnen tijdens de tweede wereldoorlog toen er heel wat machinerie nodig was in de wapenindustrie. Later overgegaan op het maken van andere machines. In vaders fabrieken werd van alles gemaakt van houtbewerkingsmachines tot broodroosters. Het merk is nooit erg bekend geworden in het buitenland. Vader produceerde voor de binnenlandse markt. Japanse machines voor Japanse gebruikers. Ito heeft zijn vader vaak voorgesteld om zijn machines ook in het buitenland te verkopen, maar daar had de oude miljardair niets van willen weten. Het was Ito indertijd al meegevallen dat hij in Europa had mogen studeren. Drie jaar op een internationale school in Amsterdam, en later nog een jaar in Frankfurt in Duitsland. In die jaren had hij niet alleen heel Europa rond gereisd, maar was hij ook een paar maal in Amerika geweest. In het begin was het wennen. Ito was zeer Japans opgevoed. In Europa en Amerika had hij ervaren dat het ook allemaal heel anders kan. Met de machines van zijn vader zou hier heel wat te verdienen zijn, maar Ito houdt niet echt van machines. Een machine is een apparaat zonder karakter. Nee, de plannen van Ito lagen op een heel ander vlak. Autos, dat zou het moeten worden. Voorzichtig had hij het er met zijn vader over gehad, maar de oude man had er niets van willen weten. Pas veel later toen hij zelf al jaren in de zaak zat en de oude directeur zich langzaam terug trok uit de zaak had hij oogluikend toe gestaan dat Ito een paar ontwerpers in dienst had genomen om eens wat schetsen te maken. Ito had wat mensen bij Mazda weggekocht en was samen met hen aan het plannen smeden gegaan. Maar pas toen de oude directeur overleden was had Ito de kans gezien om zijn plannen te verwezenlijken. En nu is het dan eindelijk zo ver.

U staat op het punt als eerste een blik te werpen op ons nieuwe automerk de Samoerai, zegt Ito. Maar voor het zo ver is zal ik eerst iets vertellen over ons concept. Ons plan. De Samoerai is niet zo maar een auto. In de eerste plaats is de Samoerai niet voor iedereen. Het is een dure auto. Maar voor dat geld krijgt u dan ook wat. Maar, misschien iets anders dan u verwacht. Veel mensen die een hoop geld uitgeven voor een auto willen voor alles een grote auto met uitstraling. Rolls Royce en Mercedes zijn vooral groot. Maar mijne heren, de tijd van de grote autos is langzamerhand voorbij. Natuurlijk zullen er grote autos blijven, maar de nadelen van deze autos zullen steeds duidelijker worden. Niet als je in Amerika of Australië woont. Daar is nog de ruimte. Maar in een dichtbevolkt land als het onze is het geen pretje een grote auto te bezitten. Denk alleen maar aan de parkeerproblemen. De duurdere automerken zijn zich op deze problemen aan het bezinnen. Mercedes deed al een poging om een kleine auto op de markt te brengen, die wel spottend de babybenz werd genoemd.

Ito kijkt de zaal rond en ziet een paar mannen meewarig gniffelen.

De babybenz was geen succes. Mercedes ontwerpers weten geen raad met kleine autos en Mercedes kopers willen geen klein autootje. Er zijn wel kleine autos zoals de Suzuki en de Smart, maar dat zijn weer niet echt luxe wagens. De Samoerai is de eerste en de enige auto, die klein is van gestalte, maar die een duidelijk dure en luxe uitstraling heeft. Hij rijdt snel, maar het is net geen sportwagen. De vering is veel soepeler als die van een sportwagen. En al is de wagen klein, een man van twee meter kan er toch moeiteloos in zitten. Maar wat praat ik nog. Een blik zegt meer dan duizend woorden. Mijne heren de samoerai!

De lichten in de zaal dimmen. Laserstralen lekken langs het plafond. Ito stapt aan de kant. Het reusachtige gordijn achter zijn rug begint te bewegen. Van de zijkanten komen Japanse meisjes in strakke pakjes op. Aan hun mouwen dragen ze linten die reflecteren als het licht van de schijnwerpers er over strijkt. Synthesizermuziek met dreunende bassen vult de zaal. Langzaam verdwijnt het gordijn in de richting van het plafond. Op het podium klinkt een enorme knal, vuurwerk spuit omhoog, een spot flitst als een donderslag en zet dan een prachtige rode auto in de schijnwerpers. Weer spuit vuurwerk

omhoog een tweede spot verlicht een blauwe wagen, duidelijk een broertje van de eerste, maar net even anders. De meisjes dartelen om de wagen heen, zwaaiend met hun linten. Ito let op de gezichten van de aanwezigen in de zaal. Wat hij ziet bevalt hem uitermate. De reacties zijn positief. Hij ziet mensen die wijzen en heftig met elkaar discussiëren. Het geknipper van de flitslampen is haast oogverblindend. Hij laat het mooi even begaan. Maar na een tijdje knipt hij met de vingers. Drie knappe jongens met een westers uiterlijk stappen het podium op, glimlachend van oor tot oor. De middelste jongen draagt een strak zakenkostuum met een glanzende zijden stik. Het prototype van de Yup die straks in deze wagens zullen gaan rijden. De andere twee dragen vlotte rode coureurpakken. De middelste man loopt naar de microfoon midden op het podium, de beide andere jongens lopen met afgemeten passen naar de twee autos en blijven geleund op het dak staan. De jongeman in het pak trekt de microfoon met een zwierig gebaar naar zich toe.

Gentleman, de Samoerai, roept hij. Zo luxe als een sportwagen, maar met het comfort dat zich kan meten met de duurste autos die rond rijden. Met een kleine motor, die toch een verbluffend aantal paardenkrachten levert. Een wagen ontworpen voor in de stad, maar die ook moeiteloos kilometers kan vreten op de snelweg. Door toepassing van de nieuwste technieken een verbluffend laag brandstofverbruik. Heel, echt heel veel opties standaard aanwezig. Maar dat is eigenlijk nog niet het meest opvallende aan de Samoerai. Het meest revolutionaire is het besturingssysteem. Kijk nauwkeurig toe, en geloof je ogen niet. Hij knipt met zijn vingers. De muziek zwelt aan, en de beide jongens in coureurpakken stappen elegant in de beide wagens. De motoren starten. Een mooi vol geluid. Krachtig, maar niet opdringerig.

De mensen in de zaal verzitten in hun stoelen. Dit hadden ze niet verwacht. Het podium is veel te klein om echt met autos over te rijden. Zou kleine draaicirkel heeft enkele wagen.

Toch komen de wagens van hun plek. Met een flinke snelheid rijden ze op elkaar toe, maar vlak voor het moment van botsing draaien de wagentjes bij en dartelen bijna om elkaar heen. Ito ziet tevreden dat het publiek de ogen bijna uit het hoofd rollen. Even late zwieren de beide autos sierlijk om elkaar heen. De autojournalisten springen op uit hun stoel en kijken geboeid naar de wielen van de autos. Ze zien dat zowel de voor als de achterwielen draaien bij iedere stuur beweging. Dat is op zich niet nieuw. Mercedes heeft iets dergelijks waardoor je de wagen makkelijker in kan parkeren. Toch kun je dat niet vergelijken met wat de Samoerai kan. De man achter de microfoon die nu compleet omcirkeld wordt door de beide autos grijpt lachend naar de microfoon.

Nee, lieve aanwezigen, u kijkt niet naar botsautootjes, u kijkt naar een hoogwaardig stukje techniek. Parkeerproblemen behoren tot het verleden. Je kunt de Samoerai moeiteloos inparkeren zelfs met enkele centimeters ruimte voor en achter. De Samoerai kan om zijn eigen as draaien en zelf zijwaarts rijden.

De beide chauffeurs laten het meteen zien. Er klinkt een spontaan applaus uit de zaal.

"Ik zie u denken," lacht de spreker. "Is zo'n besturingssysteem niet levensgevaarlijk bij hoge snelheden. Niets ervan. Deze modus werkt alleen in de eerste versnelling. Ideaal op het parkeerterrein, en in de nauwe straat, maar absoluut niet op de snelweg. De Samoerai kan zich meten met de veiligste wagens ter wereld. Airbags rondom, ABS, ESP, afstandssensoren voor en achter. Een ongekennde rijervaring. Maar wat praat ik, overtuig u zelf. Op het terrein naast de loods staan tientallen Samoerai's klaar. Mijn lieftallige assistentes zullen u er graag naar toe begeleiden."

Van opzij dartelen de meisjes weer binnen. Ze maken uitnodigende gebaren naar de reporters en fotografen in de zaal.

Tien minuten later staat rond iedere Samoerai een legertje autokenners. Ito kijkt vanaf een balkon toe. Naast hem staat zijn zoon Kaiko Ozaka.

Tevreden? glimlacht de jonge Japanner.

Meer dan tevreden, antwoordt zijn vader. Ze eten uit onze hand. Beneden rijden de eerste Samoerai's van hun plaats. De fotografen schieten hun plaatjes van alle kanten.

Staat de maaltijd klaar? informeert Ito bij een van zijn ondergeschikten. Zijn salesmanager knikt.

Precies zoals u opgedragen hebt. Ito knikt tevreden. Met zijn handen op zijn rug kijkt hij naar het tafereeltje beneden. Dit gaat publiciteit opleveren. Binnenkort is de Autorai in Amsterdam. Daar zullen ze de wagen voor het eerst aan het publiek tonen. Dan volgen Frankfurt, Londen, Parijs. En uiteindelijk ook Amerika, al zullen ze het daar niet van moeten hebben. De binnenlandse markt van Japan is een grote doelgroep. Daarna moet Europa volgen. De Samoerai is ideaal voor dichtbevolkte gebieden. De Rai in Amsterdam is een meesterlijk openingszet. Het Nederlandse publiek zal als een blok vallen voor de wendbare Samoerai. Nederland moet de poort naar Europa worden. Letterlijk. Rotterdam zal vanaf volgend jaar het grote distributiepunt worden. Onwillekeurig glijdt zijn blik naar het schitterende museum dat zijn vader op het hoek van het terrein heeft laten bouwen. Als vader Ozaka wist wat hij

van plan was zou hij zich in zijn graf omdraaien, maar Ito's besluit staat vast. Een gebaar richting de Hollandse regering gaat nu even voor alles.

Heb je al wat gehoord van Kito? vraagt hij aan zijn salesmanager.

Hij heeft net gebeld, antwoordt de ander. Hij is juist geland op Schiphol. Hij zoekt een hotel in Amsterdam. Morgens zal hij op bezoek gaan bij de professor.

Denkt u dat hij komt? vraagt Kaiko wat onzeker.

Hij komt, zegt Ito. Ik doe hem een aanbod dat hij niet af zal slaan. Dat zul je zien.

Kaiko kijkt opzij naar zijn vader. Zo zelfbewust. Soms denkt hij dat Ito in staat is het geluk en succes gewoon af te dwingen.

Twee uur later is de autosessie buiten voorbij. Ito heeft zijn gasten uitgenodigd voor een kijkje in de fabriek. De gezamenlijke autopers kijkt de ogen uit naar de splinternieuwe apparatuur waarmee de Samoerai samengesteld wordt. Kleine Japanners in strakke blauwe overalls werken snel en efficiënt. Er rollen nu al meer dan duizend autos per dag de fabriek uit, vertelt Ito met een vlakke stem via het reversmicrofoontje. Zijn stem klinkt uit de luidsprekers die overal in de fabriek hangen.

Maar dat is nog maar het begin. Als de Samoerai aan zijn opmars in Europa begint, zal de productie aanmerkelijk uitgebreid worden.

Hoe denkt u dat in Europa aan te pakken? vraagt een journalist die bekend staat om zijn scepsis.

Publiciteit, beste man, glimlacht Ito. Ik ben er van overtuigd dat u na wat u hier gezien hebt uw lezers een positief beeld van de Samoerai zult geven. Dat is een eerste voorzet. De eerste kennismaking voor het grote publiek zal op de autorai in Amsterdam zijn. Wij zullen daar een spectaculair gebaar maken waar niet alleen de autopers over zal schrijven.

En wat mag dat dan wel zijn? wil de journalist weten.

Dat kan ik u voor het eten net nog even laten zien, zegt Ito beminlijk. Hij maakt een wijds gebaar. Ik neem aan dat de heer Geoffreys niet de enige is die dat wil weten. Er wordt hevig geschud en geknikt. Wilt u mij dan maar volgen? Stelt Ito voor. Hij gaat het gezelschap voor naar buiten. Via het fabrieksterrein wandelt hij naar het museum dat zijn vader een jaar of twintig geleden gebouwd heeft. Een schitterend gebouw met veel glas. Ito wandelt de hal binnen en klimt een paar treden de roodmarmere trap op. Het reversmicrofoontje laat zijn stem ook hier via luidsprekers klinken.

U bevindt zich hier in het museum dat mijn vader gebouwd heeft. Mijn vader was een ras Japanner. Hij had een bijna afgodische verering voor alles wat met de oude Samoerai te maken had. U weet; de Samoerai waren de ridders die in dit land vele eeuwen de dienst uitmaakten. Velen van hen waren beroemd, en vele ook erg rijk. Mijn vader verzamelde alles wat met Samoeraikrijgers te maken had. Speciaal daarvoor liet hij dit museum bouwen. In dit museum vindt u een paar van de mooiste Samoeraikostuums die ooit gemaakt werden. Heel veel zilveren en gouden sieraden. Er ligt hier voor vele miljoenen dollars aan goud en edelstenen. Maar, mijn heren, de trots van een Samoerai waren niet zijn sieraden.

Even laat Ito een stilte vallen.

Het kostbaarste dat de Samoerai bezat was zijn zwaard. Gesmeed door de beste smeden uit het hardste staal. Zo sterk dat er een ijzeren staaf mee doorgeslagen kon worden en zo scherp dat men er een haar mee kon kloven in de wind.

En wat heeft dit nu met dat gebaar te maken dat u gaat maken? vraagt iemand uit het publiek.

Volgt u mij maar even, stelt Ito voor. Hij loopt de trap op naar boven met het internationale gezelschap in zijn kielzog. De mensen blikken vanaf de trap door het vrij transparante gebouw. Links en rechts staan Samoeraikostuums. Zelf complete opgezette paarden in volle Samoeraiharnassen. Velen versierd met gouden ornamenten. Via de trap komen ze in een ronde zaal. In een grote kring staan glazen vitrines met daarin schitterende Samoeraizwaarden. In het midden van de zaal staat een vitrine apart van de anderen. In de vitrine ligt een zwaard met een glanzend zwart gevest, versierd met gouddraad. Ito loopt er naar toe en wacht tot het hele gezelschap zich in de zaal bevindt. Dan wijst hij op het zwaard.

Dit mijn heren is het beroemdste Samoeraizwaard dat ooit gesmeed werd. U kijkt hier naar het zwaard van Katsumoto.

Bij sommigen van de aanwezigen gaat een lampje branden.

Is daar een paar jaar geleden niet een film over gemaakt? vraagt iemand.

Ito knikt.

The last Samurai, met Tom Cruise in de hoofdrol, geeft Ito toe. Wie van u die film gezien heeft kent de waarde van dit zwaard.

Ik wist niet eens dat dat echt gebeurd was, lacht iemand.

De film berust op waarheid, zegt Ito. Dit zwaard is eens bekend geweest en zal dat weer worden.

Er valt een stilte in de zaal. Ito merkt dat hij de volle aandacht heeft.

Binnenkort is de Rai in Amsterdam. Daar zal de Samoerai te zien zijn. Maar niet alleen de auto. Ook dit zwaard moet een van de publiekstrekkingen worden.

Denkt u dat het zwaard echt z'n publiekstrekking zal worden? vraagt iemand een beetje sceptisch.

We proberen het zwaard te laten halen door een zeer bekende Nederlander. Iemand die zeker de pers zal halen als hij z'n reis maakt.

Prins Willem Alexander zeker, grapt iemand.

Dat hebben we overwogen, antwoordt Ito niet in het minst uit het veld geslagen.

Maar de prins, hoe bekend ook, is niet iemand die meteen geassocieerd wordt met de geschiedenis.

Dat is met professor Lammers wel het geval.

Er volgt een gefluister in de zaal.

Dat is de man die de kluizen van de Titanic opgedoken heeft, zegt iemand bewonderend

En de Paaseilandschat, vult een ander aan.

Een paar journalisten glimlachen. Die kleine Japanner weet wel hoe hij de pers moet halen. Dit kan nog leuk worden.

Kan dit al gepubliceerd worden? wil iemand weten.

Ik heb graag dat u nog even wacht, zegt Ito. We zijn op dit moment nog in gesprek met de Hollandse professor. Tot we alles rond hebben blijft het zwaard hier veilig in het museum.

Een van de aanwezigen blikt wat om zich heen.

Is dit werkelijk z'n goed bewaakt gebouw, vraagt hij zich hardop af. Het ziet er nog al kwetsbaar uit met al dat glas.

Dat steekt Ito toch even. Meteen klinkt zijn stem uit de microfoons

Vergis u niet, zegt hij iets feller dan hij van plan was. Dit museum is het best bewaakte ter wereld. Het wordt dat en nacht bewaakt door een aantal bewakers. Het glas dat u ziet is het sterkst denkbare pantserglas. Zelfs mitrailleurkogels ketsen er op af. Het terrein rond het museum heeft druk sensoren. Er hoeft maar een kat lang te lopen en de schijnwerpers en cameras richten zich er op.

Ik zou met een vliegtuigje op dak landen, glimlacht een slimmerik.

Een vliegtuigje hoor je aankomen, werpt Ito tegen. Bovendien staat het hele dak onder stroom. Een vogel kan er rustig op gaan zitten, maar iemand met een gewicht van meer dan tien kilo wordt geëlektrocuteerd. Bovendien al zou je kans zien via het dak binnen te dringen. De vloeren in de meeste zalen hebben drukcontacten. Er hoeft bij wijze van spreken maar een herfstblad naar binnen te waaien en het alarm gaat af. Achter elke deur bevinden zich onzichtbare laserstralen. Er komt hier echt niemand ongezien binnen.

De man met het vliegtuig idee houdt zijn mond.

Ik neem aan dat u inmiddels wel iets te eten lust, haakt Ito naadloos in. In onze PR hal staat het buffet voor u klaar, met een rijke keuze aan westerse en traditioneel Japanse hapjes.

De groep verlaat het museum en begeeft zich naar de PR waar kosten nog moeite gespaard zijn om het de internationale autopers aan niets te laten ontbreken.

Pas laat die avond vertrekken de laatste gasten. Ito blijft tot het eind en doet moeite om met de vertegenwoordigers van de bekendste autobladen persoonlijk even een praatje te maken. Als de laatste journalist met zijn fotograaf vertrokken zijn sluit Ito met een zucht de deur. De laatste die zich afgezien van het personeel nog in de zaal bevindt is zijn zoon Kaiko. De zeventienjarige Japanner stapte met een cola in de hand naar zijn vader toe.

Dit was een slimme zet van u, zegt hij bewonderend.

Ito legt glimlachend zijn hand op de schouder van zijn zoon.

Kijk de kunst af jongen, zegt hij. Publiciteit, jongen. Dat is het toverwoord als je iets verkopen wilt. De krant, de radio de televisie het maakt allemaal niet uit. Als je iets aan de man wilt brengen moeten de mensen in de eerste plaats weten dat het er is, en in de tweede plaats moet je hen er van overtuigen dat ze het hebben willen. Als je dat voor elkaar krijgt is de sky the limit.

Goed idee ook van dat zwaard van Katsumoto, vindt Kaiko. Het is maar goed dat opa dit niet weet. Het is heel goed dat opa dit niet weet. Nog meer dan jij denkt.

Kaiko kijkt verbaasd opzij naar zijn vader.

Dat zwaard gaat me nog meer publiciteit opleveren. Niet alleen op de Rai. Na afloop van de autorai zal dit zwaard overhandigd worden aan de minister president van Nederland, zodat het een plekje zal kunnen krijgen in het Rijksmuseum. Al vanuit de tijd van de V.O.C. zijn er al goede banden met Nederland, en die zullen worden aangetrokken, zodat iedere bezoeker van het rijksmuseum zich de Samoerai zal herinneren. Ik ben al met het museum overeengekomen dat het in een vitrine in een mooie zaal zal komen te liggen, en dat er bij zal komen te staan dat wij de schenkers zijn. Een volgende stap in ons publiciteitsoffensief.

Even aarzelt Kaiko.

Vergeef me dat ik het zeg. Maar dat kunt u niet maken. Dat zwaard hoort toch in de unieke collectie van opa.

Ito kijkt even verstoord opzij. Zo horen Japanse jongeren niet tegen hun ouders te spreken. Maar aan de andere kant heeft hij zelf geprobeerd Kaiko westers op te voeden. Voor zover dat kan in Japan tenminste. Japanners zijn nu eenmaal heel traditioneel en dat verander je zomaar niet. En aan de ene kant is dat goed. Het personeel in de fabriek maakt lange dagen en werkt hard zonder mopperen als een brave kudde schapen. En dat mag wat hem betreft zo blijven. Hij zucht een keer en wend zich tot zijn zoon.

Met alle respect voor opa Ozaka. Hij had zo zijn eigen hobby. En daar was niks mis mee, maar ik ben van een andere generatie. Dat Samoeraispul van hem dat zegt me niets. Ik wil een paar van die pakken laten staan, voor sier, maar verder moet het een automobielmuseum worden. Een flink deel van de collectie kan weg. De kostbaarste voorwerpen geeft ik op strategische momenten, tijdens autobeurzen, weg aan de bekendste musea ter wereld, met als enige voorwaarde dat er bij vermeld wordt dat ze van de Samoeraifabriek komen. Zo wordt iedere museumbezoeker even aan mijn autos herinnerd. De Samoerai moet een moderne klassieker worden die de traditionele auto langzaam uit het straatbeeld zal verdrijven. We hebben patent op het unieke besturingssysteem, niemand mag het namaken. We staan aan de vooravond van een revolutie in autoland. Let op mijn woorden.

Kaiko is sprakeloos. Hij herinnert zich de talloze keren dat hij aan de hand van opa Ozaka door het museum zwierf en zijn opa hem wees op de schitterende details. Opa was helemaal bezeten van de Samoerai. Kaiko heeft vaak gedacht dat opa vond dat hij een paar eeuwen te laat geboren was. Het museum was zijn passie, zijn onzichtbare band met de oude ridders uit de nevels van de geschiedenis. En dat gaat nu allemaal weg. Het bruist in hem, maar is te veel japanner om dat te laten merken. Zwijgend verlaat hij de zaal, een woordloos protest. Ito kijkt hem na. Intelligente jongen, maar nog geen zakenman. Maar dat komt nog wel. Hij kijkt nog eens de zaal rond. Het personeel is bezig de tafels leeg te halen. Een ober met een groot dienblad maakt een kleine buiging naar hem als hij passeert.

De man ober beent in de richting van uitgang waar wagens van het cateringbedrijf klaar staan. Hij geeft het dienblad af en loopt terug in de richting van de zaal. Vanuit zijn ooghoeken houdt hij de andere werknemers van de opruimploeg in de gaten. Als hij er van overtuigd is dat niemand op hem let, duikt hij weg achter een vuilcontainer. Hij vist een mobieltje uit de zak en toetst een nummer in. Ja, klinkt een zware stem.

Uw vermoedens waren juist, zegt de ober zacht. Hij heeft de pers verteld dat Katsumotos zwaard op de Rai tentoongesteld zal worden. Later heb ik hem tegen zijn zoon horen zeggen dat het zwaard daarna aan de Hollandse regering aangeboden zal worden. Het zal een plekje moeten krijgen in het Rijksmuseum van Amsterdam.

Hmm, klinkt de zware stem. Zo ver is het nog niet. Bedankt, je hebt goed werk geleverd.

Beide verbreken ze de verbinding.

De ober stapt achter de container vandaan en begeeft zich opnieuw de eetzaal in. Hij ziet dat Ito net de zaal verlaat kijkend op zijn horloge.

Ito rekent om hoe laat het in Nederland zal zijn. Morgen heeft Kito een ontmoeting met professor Lammers. Daar zal nog het een en ander van afhangen. Maar Kito weet wat hij doet.